

Sky under Anførsel af Lærerens vellystigt tremulende Bas.

Idet Vognen kørte der forbi, traadte Friskolelærer Povelsen i højstegen Person ud i Forstuedøren, som næsten ganske udfyldtes af hans omfangsrige Skikkelse. Med den aabne Salmebog i Haanden og uden at afbryde Ledelsen af Sangen blev han ved at stirre efter Køretøjet, indtil det forsvandt for ham i Regntykningen.

„Hvem var det, Jørgen Hansen?“ spurgte han en lille, forladden Bondemand, som imidlertid var kommen frem i en Lo-Dør ovre paa den anden Side af Gaden.

Jørgen Hansen gav sig god Tid til omhyggeligt at rense sit Pibehoved, før han svarede. Saa sagde han meget betænksomt og med en Inderlighed, som galdt Talen et betroet Hjerteanliggende:

„Ja se, det veed jeg saamænd itte, Pøvelsen . . . jeg veed det saamænd itte. Men ellers var det jo Ole Olens Bæster dernøre i Lejet.“

„Ja, jeg syntes det jo nok. Og det var Kromandens nye Vogn. Men hvem var det, som sad indeni?“

„Ja se, det kan jeg sandelig itte sige, Pøvelsen, . . . nej, jeg kan mente itte. Kanskens det var no'en af disse hersens Bademennesker, der er ventendes dernøre.“

„Det er rimeligt nok, ja. Der kom jo nogen forgangen ogsaa. Naa! . . . Jesus, dine dybe Vunder!“

Læreren istemte atter Børnenes Sang og vendte tilbage til Skolestuen.

Imidlertid skumplede den gamle Karosse videre nordpaa ad den ganske flade Landevej, der i en bugtet Linje fulgte Bredden af en lille Aa, som gennemstrømmede Eng-Landskabet. Overalt stod lange, lige Rækker af rødbrogede Køer, der i fuldkommen Ubevægelighed, med ludende Hoveder og halvlukkede Øjne, taalmodig skød Ryg mod den nedstyrtende Regn. Men efterhaanden naaede Vognen magrere Jorder, hvor stridhaaret Ungkvæg gik og græssede mellem altfor mange og altfor brogede Blomster. Skrigende Maager kredsede i Luften